

השב"צ פתח בשיגוף גולגולת פתח באינטרנט, ומפיע
באגד ישיבה קדיש משה, באגד "ישיבה" ובפייסבוק.

שב"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
נשא | 366
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... לא הכרתי/ דוד

הייתי בבת מצווה של אחיינית שלי. הראו שם סרטון, שדרגל בת המצווה, היא הלכה יום אחד לעשות יום כיף לילדים של נשים מוכות, ושימחה אותם בבלונים שהיא קושרת בצורות מיוחדות. האמת, שממש הופתעתי. מבחינתי עד היום היא היתה סתם ילדה, בלי מאפיין מיוחד. ופתאום אני רואה איזו בגרות, אחריות, רצון טוב לתת, כשרון, יוזמה והפקה! לא הכרתי אותה, ואני ממש מעריך אותה כעת.

באיזה צבע המשקפיים שלך? / אורי

למדתי עם חבר ספר של הרב קוק זצ"ל. תוך כדי הלימוד, הוא מצא משהו שהביא ראייה לרעיון שהוא חשב, התלהב ואמר: "בינגו! I rest my case! (סיימתי את הטיעונים שלי!) תודה רבה, אתם קהל נהדר...". אמרתי לו שצורת התגובה הזו קצת לא מתאימה לי עם אופי הדברים שלמדנו. הוא אמר: "שמחתי שזה התחבר לי למה שחשבתי, והגבתי ככה. אתה התייחסת לצורת התגובה שלי, ולא לעצם זה שאני שמח, ושזה מה שמשמח אותי - רעיון בתורה! התייחסת רק לצד השלילי, והתעלמת לחלוטין מהצד החיובי..." דוגרי, צודק.

מה חכם עליכם? ספרנו: www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם ש:התנדבתם לחתוך סלט לסעודת שבת בבוקר. אחיכם שואל: "אפשר סלט דק דק עונג שבת!"

אז מה עושים: מהלכות מלאכת טוחן:
אסור לטחון בשבת דבר השלם באופן טבעי ולפוררו לחלקים קטנים. דברים שהתגבשו באופן מלאכותי, כגון: לחם, עוגיות, סוכר וקוסקוס שהתגבשו, מותר לפורר.
אין טוחן בבשר ומותר לחותכו לחתיכות דקות.
אסור לחתוך לחתיכות קטנות לסלט משום טוחן, אך אם עושה זאת סמוך ממש לסעודה מותר כיוון שזה דרך אכילה ולא מלאכה, ולכתחילה טוב לחתוך לחתיכות גדולות קצת.
מותר למעוך בננה ואבוקדו בכלי שלא נועד לטחינה כגון מזלג, ועדיף לעשות זאת בשינוי כגון למעוך בידיית המזלג או בכף.
גם כשמותר לפורר דבר, אין לעשות זאת בכלי המיוחד לטחינה כגון פומפיה.
אסור להסיר בוץ שהתייבש על בגד או נעל אם על ידי כך בהכרח הבוץ יתפורר. בשעת הצורך הפנימי הלכה מתיר להוריד בשינוי כגון שיכה על הבגד בגב ידו או שיכה נעל בנעל. לילקוט יוסף מותר להסיר בוץ יבש בכל מקרה.

לשמור ולעשות

היומנו של שב"צ
ומי החתן?
שב"צ שלום. 15 אויטבך.

כשהיה צריך פנסה, הוא יצא לתבוד.
"אבל את צודקת שלא אכלה מאפים אפגמח את גלימדי חכם, כמו שלא אכלה בחור מאפים אפגמח חכם. כל אחד וסלחן לתבודתו, אפי הנפש שלו. אבל כדאי לחפש לפחול גלימדי ישיבה. מי שגזכר אפגמח גרנה, גרלויה. אפילו במישור הכי פשוט: אדם שלא מד גרנה יגר לדיון. פחול לם".
הפגמח דיון מתייין, חל המשמחה של אימוד הגרנה. מגישפה מישפה אמרה: "לם קמה שנתלשה שנה הפאפה אין מה שנכון. כל בר אמה שמגאים אפי". בדלל כה פשיחה דברה דבר חל שנה הפאפה - מי הולכר לשיחור, מי אמדלשה, מי אמכלה...
בחצול אוריג אמרה לנו איה טוב ופרשה אישון. נלסארנו לטוחה בנושאים הפלמדים ברומו של חלום חל אור הפוקר. כלהליל הפוקר, חוק פרשו לחולמוגיון, וחוק הולכו למניין גיקין ביילוב. אפילו שחריג ולשמח את סיפורי של חל אחרי הפיפה הוכרי אישון. חלסבי חל חצמי חלי. מה מגאים אי? מה חלום אי? בלו החלסבל נקטל בתדינגל כלנרנגמ... כלהלחורגה בצפריים חלויג איז המיטה צולח חל חלגל לבנינה, פלמל חלודג הפוקר.
דבר אחד ברור אי: בחלי יפיה אחד שייחד אדאולג לאלגל. שב"צ שלום, אויטבך.

אגרי קיבא, אגלחוד הגלך של הגרנה שבחל פה".
"אחלה של אלגה אלשה, הפחמה חל סוחר חליר, ופיה אפם הרבה כספ, לולשה בגי מרחל". פויספה אוריג "באמג".
שאלה שיר. "לא, רק כדי אפדלים", אוריג חייבה, "ואני רוצה שכל אחת גחשוב: איזה סג ביג אני רוצה אפקים? ביג חל אביכרי פאק וקרניים אא ביג לשמאי אג פחלום?"
נגרי נליסו קטלר פמלון. "ימוד כה צריך אסלר? אא אומדים גרנה כה אומר שאין כספ?" "שאלה חלי. נכון, אבל מה פורכרי יגר? אא כה אא כה אא כה, במה גברחי?"
"אני לא יודע אא דוקא גלימדי חכם. יגר חלום אי שפיה צדיק! שפיה מחולר אפי בנשמה, שילשה אג רצון היי, אמרה אורה. "מדברים חל גלימדי חכם צדיק", סיימי אג פמלון. "גלימדי חכם בוי ירגל שמיי - שילוד גרנה אכל מכלל במצול - כה כולם". פלגינה חכרה.
"לא יודע אא גאים אי בחור ישיבה", אמרה אפסו שפרה בפיוס, "כאילו, אימוד גרנה כה חלום, אבל אני מרשישה שאני צריכה מישל שיצא לתבוד. אני חל לא רוצה בחל מסכן ככה, שכל החיים שלו בגר הפסר. אני רוצה לבריי".
"מחלה שאג מחוברג אפמך, ויודע מה גאים אר, אבל מאיפה פסטיגלום פאלו? בחלי אמד בוישיפה חלר שנים, ופול חבריפמן אמיי, כולם וכייפיי, אמרה אוריג "וגם

שבחלג האולפנה. שבחלג האחרון האולפנה. חלד רלל מסיימול כבר שמיניג, מרחיח כבר אג ניחוח פלשנ הפאפה וולא שיש אי מושל היכן בסוף אפיה... אבל חל שנה הפאפה, ריח חלגל הפלינה של האולפנה חדיין כאן.
שולשה סלגי חלגל לבנינה, לא פחול פטחויג פלקיפה בנו. יודלג דבר מספרול שבחלגל יש חל שמנג טוב, אכבוד החל מוגר פרלסה. פרלסה מכל אחת ממחר דיטסה. חל חרבה אימוד מולקל חרימו פה. אחרי אימוד בחברולג, ישבנו כל כיגה חל פמחכג שלה. "אג כבר בסוף שמיניג", פחמה אוריג פמחכג. "אולסו גחחיל לטוחה פממלג אחרונה... חל כה אני רוצה שנדבר, חל חלונה. שבחלג כה פחמנה של פי חל ישראל, אפי".
חפשו מביטים אחת בשנייה. אוריג חייבה ולסלה מי פאלשה שפליפיה הכי הרבה חל חלום. בחילג אג אסגר פמלכה, ציאן דיארק, מלכר אנלחיה ולחקניג קולולג אחת יודלג, פאלשה שפליפיה הכי הרבה חל חלום נאודה אדאם בלם בן כהבא שבחלג, אמרה פמחכג. "פויס פפיטה אגך אבו של רלח פצאן של אביה, ציפגה אג פטוב חלצום שטמון בו, ולחמה אגל אככר אומד אי בי בחן. פויס ויגר חל חליר של אביה, אנגנה חל ישראל

בצאתי לקראתך

פגשתי השבוע יהודי מעניין. שנינו חיכינו לאוטובוס, ודיברנו. נחש מה הוא עושה בחיים? לומד קולנוע... עכשיו הוא צריך להתחיל לעבוד על סרט הגמר שלו.

על מה הוא עושה?

הוא מתלבט: או על זוג שהאשה מחליטה לעבור מכיסוי ראש לסרט, וזה קשה מאוד לבעלה, ונוצר מזה סיפור שלם, או על משפחה שהבן שלהם מתדלג"ש - רואים את התהליך שהוא עובר, ושההורים שלו עוברים, ואיך זה נתפס בעיני האחים שלו, והסביבה.

נו, סרטים יהודיים, כמו שרצית...

האמת? אני לא בטוח. הרעיונות האלה באמת עוסקים בנושאים יהודיים, אבל ממה שדיברתי איתו, אני לא בטוח שהרוח של הדברים תהיה מתאימה לרוח היהדות... הגישה שלו להלכה, ממה שהתרשמתי, היא שמדובר באוסף של חוקים שמסנדל כל אדם שנולד במקרה להורים דתיים. הוא דווקא מעריך את האומץ של הדת"ש, ומפריע לו שמתערבים לאותה אשה בצורת ההופעה שלה. סרט שאדם כזה יוצר, אני לא יודע אם יקרב את הצופה לה, או דווקא ירחיק.

סרט יהודי זה דווקא סרט...

שמבטא את האמירה של היהדות על המציאות. קודם כל, הוא לפי כל גדרי ההלכה, וחופף מזה, השדר שעובר בו, מקדם את הצופה אל רצון ה', ולא מרחיק אותו משם.

כל אחד ואיך שהוא מגדיר את רצון ה'. אותו אדם יכול לומר לך שמבחינתו, החירות של אותה אשה, או נער מתבגר, זה רצון ה'!

לא נכון! לא אני ולא אתה מגדיר מהו רצון ה'. ה' מגדיר מה הוא רוצה, ואת זה הוא כתב לנו בתורה. אשה שלא מכסה את ראשה, ונער שמחליט לחלל שבת - אולי יש פה ניצוצות של ערכים אמיתיים - חירות ואומץ - אבל הערכים הללו מופיעים בצורה מקולקלת. החירות היא החופש להיות מי שאנחנו, לחות את הטבע האלוקי שלנו. ואשה שמנסה למצוא חן בעיני הסובבים וחושפת לשם כך את שערה, לא פועלת בהתאם לטבע הזה. אותו דבר גם ביחס לנער - הוא אמיץ, אבל כלפי ה' לא צריך להיות גיבורים ולעשות מה שרוצים בניגוד להדרכות שלו, אלא לקבל בענווה ובאמון את מה שהוא אומר, ולהיות אמיצים נגד כוחות מתנגדים מבחוץ.

כדי ליצור יצירות יהודיות מקוריות, לא די לקיים מצוות, אלא צריך להיות מחוברים מבפנים למקור. לאהוב את ה', לרצות את קרבנו, לאהוב באמת את בניו, ולרצות שגם הם יתקרבו לאבא.

קורא קבוע

ל סולת פלוץ

צעד קטן, צעד גדול

איך שומרים על היהלום היקר ביותר?

בפרשה יש שתי מצוות סמוכות: סוטה - אשה שבוגדת בבעלה, ונזיר - איש או אשה שנעשים פרושים לכבוד ה' ונמנעים מיין ומעוד דברים.

חז"ל מסבירים מדוע מצוות אלו סמוכות: "כל הרואה סוטה בקלקולה, יזיר עצמו מן היין".

יין הוא דבר טוב ומשמח. לא סתם הוא המשקה הנלווה לקרבנות המקדש; המשקה עליו מקדשים ומבדילים ימי שבת וחג, מקדשים ונושאים נשים ומכניסים תינוקות לברית.

אולם עוצמת האנרגיות הטמונות בנוזל האדום האדום הזה, עלולה להסיט את האדם מהמסלול הישר לדרך תחתית, עד כדי חילול ברית קודש והפרת נאמנות בוטה בין בני זוג. הצד הפרוע בנפש יכול "לרכוב על הגל" האלכוהולי, ולהוביל את האדם למקומות השפלים ביותר.

מי שנחשף לתופעה ונזהר עליו ועל ביתו, יודע שכנגד אריה פרוע, גם אם כרגע עיניו עצומות, לא מספיק חבל גומי. במבט מפוקח, מתוך מודעות לאשר לפניו, הוא נוקט אמצעי זהירות מתאימים (הנזירות אינה דרך לכלל, אבל לא ניכנס לכך. נדבר על העקרון).

מקדם הבטחון הזה גם מאוד מקל. כל הורה יודע שעדיף למנוע מילד להיחשף לדבר מושך ואסור מאשר להפגיש אותו ולאסרו עליו. הדמדומים הללו, גם "כן" וגם "לא", יוצרים תסבוכות מיותרות, ש"לא" מוחלט פותר מראש.

לכן הזהיר לא מחכה לפגיעה, אלא נשמר כבר מיין. ולא רק - התורה כוללת באיסורי הנזירות אפילו חרצנים וקליפות ענבים! כי במלחמה כזו - צריך לשמור מרחק. ממש לא לחתור למגע...

ולא רק בנזיר: אצל כל אדם התורה יצרה מערך שלם של גדרים והגנות בפני פריצת גבולות הקדושה: יש איסורי תורה על ראייה, נגיעה, ייחוד, ואפילו התעסקות במחשבות זרות. פה קורסת התפיסה הרגילה, שרק המעשה עצמו אסור וכל השאר אלו הרחקות שלא בעייתיות בפני עצמן.

מי אמר שהמעשה עצמו אסור?! יש כאלה שעושים כרצונם, ולא חשים מצפון. אך אנו לא כמו בהמות, ואצלנו קשר בין איש לאשה זה דבר קדוש. וה' שאמר לנו את זה, אסר עלינו את כל רבדי הקשר הטמא, הכל כולל הכל.

לתורה יש מגמה - שכל איש ידבק באשתו וכל אשה תדבק בבעלה, ויחד יתאחדו השניים להיות לזוג. כל צעד בכיוון - מקרב ליעד, וכל פגיעה הפוכה משם - תוקעת.

קשר של איש ואשה הוא מערכת מפורטת שמקיפה וממלאת מרחבי חיים שלמים, וכל פרט ממנה שמופנה כלפי בן המין השני שאינו בן זוגנו איתו כרתנו ברית, (חוץ מכך שהוא אסור) פוגע בסוף בקשר החיים האמיתי של שני הצדדים. שמירה והתרחקות מקשרים פסולים שומרת עלינו ממוקדים בקשר החיים שלנו.

שעת סיפור

הוריה של נערה נכה שטחו בפני הרבי מלויבאוויטש זצ"ל את מצוקתם: בתם נערה טובה ובעלת אישיות מצויינת, אך מי ירצה להתחתן עם מישהי על קביים? הרבי הרגיע אותם והבטיח להם שכשיגיע הזמן הוא בעצמו יחפש עבורה שידוך. כשהנערה הגיעה לפרקה, קרא הרבי לאחד מתלמידי הישיבה ואמר לו: "אם אציע לך שני תפוחים, האחד נאה מבחוץ אך רקוב מבפנים, ואילו השני יפהפה מבפנים אך יש לו מעט עטוב מבפנים. באיזה תפוח תבחר?" "כמובן שאבחר בתפוח הטוב מבפנים, ואילו השני יפהפה מבפנים אך יש לו מעט עטוב." "והרבי סיפר לו על מעלותיה של אותה נערה. "אולי היא נכה מבחינה פיזית, אך אלו יהיו חיים מאושרים עבורך." וילדי אותו זוג סיפרו כי אביהם תמיד היה מספר את הסיפור ומסיים: "אכן, צדק הרבי - אלו הם חיים מאושרים!"

לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה לעיני ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל לעיני ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל לפקידת ישועה לכל עם ישראל, בכלל ובפרט

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com
www.shabatz.022.co.il

חוסר צניעות היא כמו פרח יפהפה בחלון ראוה. עד שהוא יתייבש, הוא ימשוך את העין. אבל לעולם הוא כבר לא יוציא פרי.

מוצאי שב"צ

